Biblioteca
Universităţii Iaşi

IB-7864

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CENZURAT

UN IMN
OSTAȘULUI ROMÂN

DE

Pr. N. V. HODOROABĂ
Căpitan de rezervă.

2 OCT 1942

— I A Ș I —
TIPOGRAFIA „LUCRĂTORII ASOCIAȚI", LĂPUȘNEANU 8.
— 1 9 4 1 —

Prețul 5 lei

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DE ACELAŞ AUTOR:

	Lei B.
1. Luxul la sate. Iaşi. 1914 . . .	0.20
2. Războiul în Bucovina şi Galiţia. Iaşi, 1915	0.50
3. Preoţimea şi armata. Iaşi, 1915 . .	0.50
4. Învăţături şi sfaturi. Dorohoi, 1916 .	1.—
5. Învăţăminte din războiu. Iaşi, 1919 .	2.—
6. Un îndemn pentru reclădirea unei biserici şi construirea unei case parohiale. Iaşi, 1919.	2 —
7. Cuvinte către ostaşi. (Recomandată Corpurilor de către Marele Stat Major al Armatei cu ord. No. 105/921). Iaşi, 1921 . .	7.—
8. Bolşevismul în lumina satelor. (Autorizată pentru a se desface la Corpuri de către Marele Stat Major al Armatei, cu ord. No. 963 din 1922; recomandată Corpurilor de către Comandamentul Militar al Basarabiei cu ord. No. 1705/932; recomandată preoţilor din Mitropolia Moldovei şi Sucevei cu ord. No. 3009/922. Iaşi, 1922 . . .	3 —
9. Cântece ostăşeşti culese de pe front. (Autorizată pentru a se desface la Corpuri de către Marele Stat Major al Armatei cu ord. No. 3931 922 Iaşi. 1922 . . .	5.—
10. Din războiul de reîntregire, note şi impresii din campania 1916-19 8. (Premiată de Academia Română cu 3000 lei din Marele premiu Dr. C. Păcuraru-Bianu; premiată cu 2000 lei de către Societatea Scriitorilor Români). Buc., ed. II, „Cartea Românească". 1926	45.—

BCUIAŞI DIGITAL LIBRARY

16 FEB. 1943
Biblioteca Universității Iași
ala 34.546

UN IMN

OSTAȘULUI ROMÂN

DE

Pr. N. V. HODOROABĂ
Căpitan de rezervă.

0 000008 12259 BCU IAȘI

— I A Ș I —
TIPOGRAFIA „LUCRĂTORII ASOCIAȚI", LĂPUȘNEANU 8.
— 1 9 4 1 —

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

355(498)(042)=39.0

BCUIASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

UN IMN OSTAȘULUI ROMÂN.

Ostaș român! Iubirea ta de glie, vitejia ta, ca și credința ta în Dumnezeu, sunt cunoscute în lumea întreagă. Tu te-ai născut cu ele, cum te-ai născut cu văz și cu auz. Ele sunt ca niște daruri scumpe, moștenite din tată în fiu, de la părinți, de la strămoși, de peste veacuri. Ai dreptul să te mândrești cu ele. De la naștere, cu privirea ochilor tăi nevinovați, ai sărutat deopotrivă cerul și pământul. De glia străbună, ești strâns legat deapururi, prin sudoarea ta, prin sângele tău, ca și prin toată jertfa înaintașilor tăi, cari l-au muncit și apărat la nevoie cu prețul vieții lor. Ei ți-au lăsat-o ție cu limbă de moarte, ca prețioasă moștenire, ca s'o muncești și tu mai departe și s'o aperi și tu de lăcomia dușmanilor, cu aceiași vitejie.

De cer ești legat prin credință, prin nădejde și prin dragoste. Căci, tu știi cuvintele Bisericii, care zice, că: *„Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit, de sus vine de la tine Părintele luminilor...“* (Liturghier). Ca și stejarul falnic de pe culme, ca și bradul înalt de pe munte, cari prin rădăcini puternice sunt legați de pământ, iar cu vârfurile lor voiesc parcă să se unească și cu cerul, de unde primesc lumina, apa și căldura. Așa și tu, ostaș român, fratele meu bun, fiul și apărătorul țării mele dragi.

Tu îți iubești pământul cu patimă, întocmai ca un părinte iubitor, copiii, și ca un bun păstor, turma; pentrucă din rodul lui tu te hrănești, și din ce ți-a dăruit el, tu ți-ai încropit bruma de

gospodărie care-i cinstea familiei tale. Tu mai bine ca oricine înţelegi tâlcul ziselor, că: „un ţăran fără pământ e ca un peşte scos din apă şi ca un vierme scos din hrean". Tu nu eşti ca alţii, simbriaş la stat, căci nu mânueşti: condeie, condici, dosare şi vrafuri de hârtie; ci sculele tale sunt în timp de pace: plugul, grapa, sapa, secerea, hârleţul şi coasa; iar în timp de războiu, carabina lucioasă, mitraliera, granata şi tunul.

Izvorul bogăţiei tale este brazda ravănă ce rămâne în urma plugului, care abureşte în bătaia razelor soarelui. Este vrednicia ta de totdeauna; sunt braţele tale vânjoase. Pământul ţi-i comoara ta scumpă, de aceia tu îl munceşti cu drag, de nădejde, cu toată inima. El ţi-i deopotrivă: leagăn fericit, comând cu trudă agonisit, ca şi mormânt creştinesc, la capătul acestei vieţi pământeşti. De aceia, şi tu eşti frate bun cu dânsul, după cum eşti şi cu codrul, care îţi ascultă bucuros cântecul tău plin de veselie, ca şi doina cea de jale. Că şi cântecul zice, că: „Codru-i frate cu Românul"... Faptele vitejeşti ale înaintaşilor tăi, cronicarii le-au aşternut cu migală în hrisoave, iar istoricii veacurilor în cărţi numeroase. Le poartă, ca mărturie şi pământul pe faţa sa în: pietre de hotar, în cruci, în troiţe, în movili, în morminte, în plantaţii—Codrii Cosminului—, în cimitire de eroi, unde odihnesc înfrăţite osemintele a mii de mucenici şi de eroi ai neamului, uniţi pe veci cu glia străbună, prin sângele lor pe care nu l-au precupeţit niciodată.

Ostaş român! Eu te cunosc bine, nu din auzite, nici din cărţi, ci din viaţa trăită. Eu te-am văzut adeseaori la treabă, atât în vremuri bune cât şi

în vremuri rele, atât în vremi de pace, cât şi în vremi de restrişte, de izbelişte şi chiar în războaie.

*

Ostaş român! Te-am văzut făcând de planton atât în faţa căzărmilor şi a atâtor unităţi militare, cât şi în gări, la tribunale, la poştă, la închisori militare şi civile, la spitale, la teatre, la cinematografe. Te-am văzut păzind poduri de cale ferată, tuneluri, depozite de muniţii şi de furaje, lucrând la câmp şi la grădini de zarzavat pentru armată. Te-am văzut strângând hăţurile bidiviilor în căruţe de coloană, acoperite cu rogojini ori cu pânză de doc. Şi, unde nu te-am văzut eu ?! Prin trenuri, mergând la oştire şi venind în permisie ori în concediu, mergând la concentrări şi la mobilizare în 1913, în 1916 şi acum în 1941. Te-am auzit chiuind prin gări, glumind şi cântând cântece ostăşeşti şi patriotice. Te-am văzut plecând la concentrare în toiul lucrului, tăcut, cu încredere, fără murmur. La plecare, ai zis apăsat soţiei: „Măi, nevastă! Eu trebuie să mă duc, că mă chiamă Ţara. Fă şi tu cum îi putea, cum te-a lumina Dumnezeu. Rămâi sănătoasă, Marandă şi voi, gâgâlicii tatei!...“

Ostaş român! Te-am văzut în războiul cel mare pentru întregirea neamului, luptând cu vitejie cu'n inamic mult mai numeros decât noi şi mult mai bine înarmat. Te-am văzut suferind usturimea rănilor şi îndurând operaţii grele, fără cloroform şi fără injecţii de anestezie. Erai scăldat în broboane de sudoare, strângeai cu mâinile puternic laiţa ţărănească — devenită masă de operaţie —, oftând şi gemând înăduşit ca un adevărat martir...

Te-am văzut urcând tunul pe întortochiate poteci de munte, în zile ploioase de toamnă, ca să-l pui „în poziție". Și, înnotând prin hlei, la puterea cailor vlăguiți, adăogai cu hotărîre și puterea mușchilor tăi, de om robaci de țară, punând mâna voinicește la spița chesonului și umărul la tun; căci doar erai tunar, nu glumă și, tu știai, că inamicul n'așteaptă să stea ploaia și să se usuce calea. Te-am văzut ducând pe înserate muniții pe linia frontului, mâncare și apă pe samarele cailor mărunți. Te-am văzut întinzând rețele de sârmă ghimpată, făcând abăposturi și bordeie, sfredelind piatra munților, ca să faci măști și tranșeie. In luna rece a lui Noembrie, în retragere, te-am văzut aruncându-te îmbrăcat în apa Dâmboviței, îndemnând caii și opintind cu umărul, ca să scoți din apă căruța grea de coloană, numai ca să n'o lași în mâinile inamicului. Ca răbdare și stăruință în primejdii și grele suferînți, nu știu care soldat s'ar putea asemăna cu tine, o harnicule si viteazule ostaș român!

Te-am văzut escortând convoiuri de prizonieri și dând cu milă celui lihnit de foame—în loc de paturi de armă și palme, cum primiau ai noștri în lagăre de la unii inamici—, bucata ta de pâine de la gură și zicând: „Ce să-i faci? Ii flămând saracu'! Parcă el nu-i tot zidirea lui Dumnezeu?" Te-am văzut pe front, după încetarea luptelor, închizând ochii celor morți, cu privirea sticloasă spre tăriile cerului, aprinzându-le muc de lumânare la căpătâi, săpându-le groapa și zicând: „Hei, măi, frate-meu! Te-a iertat Dumnezeu! Dar, barem, ai scăpat de chinuri! Eu ți-am săpat ție groapa azi și, cine știe, dacă nu mi-or săpa-o alții

mâine și pe-a mea! Dar, cum mi-o fi scris!..."

Te-am văzut apoi, demobilizat, întorcându-te voios, ca învingător, la casa și la ogorul tău. Erai mândru și demn, că ți-ai făcut întreaga datorie față de țară. Erai mulțumit și cu petecul de pământ ce ți l-au dat la împroprietărire. Ca invalid, primiai mica pensie de la percepție, ca pe un dar al Țării, care te cinstea, iar bârfitorilor le ziceai cu mustrare: „Ian, tacă-vă gura! Ce? Eu m'am luptat, pentruca Statul, să-mi dea leafă?! Nu. Eu m'am bătut în război, ca să-mi fac datoria. Că, doar Țara nu mă are numai pe mine! Ea are angarale mari și, nu ne poate da cât am vrea noi, căci sunt mulți invalizi, mulți orfani și multe văduve...

*

Ostaș român! Eu te-am văzut în anul de grea cumpănă pentru neamul nostru între 27 Iunie și 7 Iulie 1940, retrăgându-te fără luptă de pe meleagurile străbune ale Bucovinei și Basarabiei. Te-am văzut înnecându-ți mânia și revolta în scrâșniri de dinți și în mute încleștări de pumn. Te-ai retras cu mare durere în suflet, adânc jignit în demnitatea ta de ostaș, silit să-ți lași frații în voia soartei, fără a putea descărca măcar uu cartuș de armă sau un obuz de tun.

Ai auzit și ai înghițit după aceia mustrări usturătoare chiar de la ai tăi. Căci, la desconcentrare, soția te-a întâmpinat în prag cu astfel de vorbe: „Halal de treabă, măi bărbate! Da, mări, ce ispravă ai făcut, dacă ai stat cocintrat pe graniță doi ani de zile și ai mâncat de pomană pânea statului?! Să dai din pomântul țării fără o țâră de bătaie?" Și, i-ai răspuns: „Măi, nevastă!

Nu-s eu oare destul de amărît, trebuie să mă mai amărăşti şi tu?! Dacă aşa o fost ordinu' de sus, ce-am putut noi face ?! L-am ezăcutat şi pace! Că, aşa-i la oştire ! Parcă tu, ce poţi şti, un cap de fumeie ! Dar, mare-i Dumnezeu Sfântu' ! Ne-a veni el şi ceasu' nostru !

*

Ostaş român ! Pe tine te-a durut inima mai mult decât pe oricare altul de hărtănirea graniţelor României Mari, căci tu doar juraseşi pe drapel, ca să aperi ţara mărită prin jertfa celor 800.000 de eroi, căzuţi pentru întregirea neamului, în războiul cel mare din 1916—1918. Ai suferit batjocuri şi umiliri nedemne şi nemeritate din partea duşmanilor cotropitori ; dar în retragere, le-ai îndurat pe toate cu răbdare creştinească, fără a-ţi pierde cumpătul. In acele ceasuri şi zile grele, tu ţi-ai adus aminte, că şi Domnul Hristos a suferit mai multe şi mai mari ocări şi schingiuiri decât tine de la duşmanii săi, dar pentru păcatele omenirii, pe toate le-a îndurat cu o răbdare mai mult decât îngerească. A suferit moartea pe cruce, dar a treia zi, a înviat după scripturi. Şi, tu, ostrş român, ai crezut orbeşte în învierea dreptăţii neamului nostru românesc şi, nu te-ai înşelat!

*

Ostaş român ! Împreună cu tine, naţia întreagă s'a simţit în acest timp, umilită şi îngenunchiată. Pentrucă, o treime din pământul ţării cu peste 4 milioane de suflete, ne-a fost răpit de duşmanii seculari ai neamului, în chipul cel mai samavolnic. Nu ţi s'a dat putinţa, ca să reînvii gloria străbună şi nici măcar pe cea încă proaspătă în minte,

a eroilor noştri de la Oituz, Mărăşti, Mărăşeşti, Fata Moartă, Cireşoaia, Înţărcătoarea, Argeş, Dragoslave şi Jiu. Tu ai răbdat cu răbdare îngerească o grea şi fără pereche umilire în analele istoriei noastre naţionale, pentrucă, strămoşii noştri, deşi mai puţini la număr şi cu armament simplu — ca pe acele vremuri —, totuşi, ei n'au dat din trupul ţării nici un palmac de pământ, fără luptă crâncenă, fără jertfă, fără vărsare de sânge! Tu ai înţeles mai bine ca oricând cuvintele Mântuitorului, care a zis: „*Cel care va răbda până la sfârşit, acela se va mântui*". (Mat. 24, 13).

Un an încheiat ai suferit această umilinţă şi ai fost nevoit să-ţi vezi pământul ţării sfârtecat, cotropit de vrăjmaşi şi tu, silit să stai cu arma în mână, fără a te putea lupta...

*

Ostaş român! În acest timp de un an, am socotit cei mai mulţi sfârtecarea ţării şi nenorocirile ce ne-au ajuns, ca pe o bătaie a lui Dumnezeu. Pe lespezile înegrite de vremi ale bisericilor şi mănăstirilor, au îngenunchiat la un loc, M. S. Regele Mihai I, General I. Antonescu, Conducătorul Statului, Patriarhul ţării,[1]) guvernul, vlădicii, clerul şi poporul şi, cu toţii s'au rugat plini de evlavie — ca oarecând profetul Ieremia din Legea Veche, pe ruinele Ierusalimului —, ca să se îndure de noi şi să se milostivească spre noi, prea bunul Dumnezeu. Pentrucă, zice cartea bisericească: „toată dreptatea noastră înaintea lui Dumnezeu este ca o cârpă lepădată şi că, de vei căuta la fărădelegile noastre, cine va putea suferi, Doamne?" (Sf. Maslu).

1) A se vedea nota de la sfârşit.

In acest timp de cumplite încercări, ne-am cercetat viaţa cu toate greşalele ei, am suspinat şi le-am spălat cu lacrimi de pocăinţă, cerând iertare ca Psalmistul David, care a spus, că: *„Inima înfrântă şi smerită, Dumnezeu nu o va urgisi"*. (Ps. 50). Am recunoscut, că Cerul ne-a certat pentru păcatele noastre, pentrucă de la 1918 încoace, de la unirea cea mare, în cei 22 de ani, prea am uitat de Dumnezeu, prea am huzurit, prea am uitat de morţii noştri, de eroi şi de urmaşii lor. Da, ostaş român. Ne-a pedepsit Cel de Sus, pe bună dreptate, ca oarecând în Legea Veche, pe poporul ales. Am deschis în acest timp de pocăinţă, cartea proorocului Ieremia şi am cetit aceste rânduri:. „Aşa zice Domnul: Cel orânduit pentru moarte, să se ducă la moarte, cel pentru sabie la sabie, cel pentru foamete la foamete, cel pentru robie în robie! Voi trimite asupra lor patru feluri de pedepse, zice Domnul; sabia ca să-i taie, câinii ca să-i sfâşie şi păsările cerului şi fiarele câmpului ca să-i piardă. Şi-i voi da spre muncă la toate regatele pământului pentru Manase fiul lui Ezechia, regele lui Iuda, şi pentru cele ce a făcut el în Ierusalim. Căci cui îi va părea rău de tine, Ierusalime, şi cine îţi va arăta milă, sau cine va veni la tine şi te va întreba de starea ta? Pentrucă tu m'ai lăsat, zice Domnul, şi te-ai întors înapoi, de aceia îmi voi întinde mâna mea asupra ta şi te voi pierde, căci am ostenit miluindu-te". (Ieremia, 15; I-6).

Da. In acest timp de ruşine şi de nespusă jale, am deschis BIBLIA şi am cetit la *Plângerile* lui Ieremia, cuvinte ca acestea: „O, cum a rămas pustie, cetatea cea cu mult norod! Cum a ajuns

ca o văduvă, cea mai de frunte dintre neamuri; doamna cetăţilor ajuns-a birnică. Noaptea plânge într'una cu lacrimi pe obraz şi dintre toţi câţi aveau dragoste de ea, nici unul n'o mai mângâie; toţi prietenii ei şi-au rupt legământul şi au ajuns duşmani. Toate căile Sionului hohotesc de plâns şi nimeni nu mai vine la sărbătoare. Toate porţile cetăţii sunt pustii, preoţii ei suspină; fecioarele sunt desnădăjduite şi ea este plină de amar. Vrăjmaşii ei sunt biruitori, duşmanii ei sunt cu voie bună; căci Domnul a mâhnit-o din pricina multelor ei păcate; iar feciorii ei au plecat în robie înaintea asupritorului. Aşa, fiica Sionului şi-a irosit toată strălucirea! Principii ei sunt asemenea cerbilor care nu află păşune, şi fug sleiţi de puteri de dinaintea urmăritorului. Ierusalimul îşi aduce aminte de zilele ticăloşiei şi ale rătăcirii lui, de toate strălucirile pe care le-a avut în străvechile vremuri. Acum însă, când poporul a căzut în mâna vrăjmaşului, şi când nimeni nu-i poate veni întru ajutor, duşmanii lui se uită la el şi râd de prăbuşirea lui. Ierusalimul a păcătuit de moarte, pentru aceasta a ajuns de spaimă; toţi cei ce-l cinstesc nu-l mai iau în seamă. ...Tot poporul tău suspină căutând pâne, şi îşi dau odoarele lor pentru mâncare, ca să-şi ţină viaţa. Vezi, Doamne, şi ia aminte cum am ajuns de ocară! O, voi, cari treceţi pe cale, priviţi şi vedeţi, dacă este vre-o durere ca durerea care mă copleşeşte, şi cu care Domnul m'a umplut de necaz în ziua întărâtării mâniei lui". (Plângerile, I; I-12).

In acest an de cumplită umilinţă, am suspinat şi noi, am lăcrămat şi ne-am rugat pentru iertare şi ajutor, Tatălui Ceresc, ca oarecând Ieremia,

care a înălțat spre ceruri, această sfântă rugă:

„Adu-ți aminte, Doamne, de ceia ce ni s'a întâmplat nouă, ia aminte și vezi ocara noastră! Moștenirea noastră a căzut celor străini, casele noastre celor de alt neam. Am ajuns orfani și fără de tată, mamele noastre văduve. Bem apa noastră pentru bani, lemnele noastre le primim cu plată. Pe grumazii noștri ne stau prigonitorii și de suntem sleiți de puteri nu ne dau răgaz. Intindem mâna către Egipet și către Asiria, ca să ne sature de pâine. Părinții noștri au greșit și nu mai sunt, dar noi purtăm fărădelegile lor. Slugi ne stăpânesc și nimeni nu vine să ne scoată din mâna lor. Cu primejdia vieții noastre ne agonisim pâinea, din pricina săbiei din pustie. Pielea noastră s'a înegrit ca un cuptor de văpaia foametei. Ei au batjocorit femeile din Sion, fecioarele din cetățile lui Iuda. Principii au fost spânzurați de mâna lor, fețele bătrânilor nu au mai fost luate în seamă. Flăcăii au învârtit la râșniță și tinerii s'au poticnit sub povara sarcinilor de lemne. Bătrânii nu mai stau la poartă, cei tineri nu mai cântă din alăute. S'a dus veselia inimii noastre, jocul nostru s'a schimbat în plâns. Căzut-a cununa de pe capul nostru: vai nouă, căci am păcătuit! Pentru aceasta inima noastră tânjește și ochii noștri s'au întunecat. Muntele Sionului a rămas pustiu și pe el se plimbă vulpile. Tu, Doamne, tronezi în veci și scaunul tău în neam de neam! Pentru ce vrei să ne uiți, să ne părăsești atât de multă vreme? Intoarce-te către noi și ne vom întoarce; înoiește zilele noastre ca în vremea cea de demult! Sau tu ne-ai urgisit și te-ai mâniat pe noi, fără măsură?" (Plângerile, 5; I-22).

*

Dar, zice un proverb, că: „O nenorocire nu vine niciodată singură". Da. Aşa s'a întâmplat şi cu poporul nostru. Căci, după nenorocirea din Iunie 1940, a venit şi cea din August 1940...

Ne-a lovit apoi, nenorocirea din toamnă: *cutremurul* de la 10 Noembrie, care ne-a dărâmat târguri şi sate, rămânând mii de familii pe drumuri şi fără adăpost. Şi, cu acestea, şirul nenorocirilor tot nu s'a terminat, căci ne-a mai lovit şi nenorocirea din iarna lui 1941: *rebeliunea* din 21—23 Ianuarie, când nu era mult, să ia ţara întreaga foc. Aceasta a fost, după cuvântul bisericii: *„războiul cel dintre noi"*. Şi, exemplu l-am avut pe cel din Spania, când fraţii s'au luptat între ei 3 ani de zile! Dacă n'ar fi fost atunci mâna de fier a Conducătorului Statului, care a dezarmat pe rebeli, cine ştie ce s'ar mai fi ales din ţara noastră!...

Care a fost în acest an starea dinlăuntru a ţării, ne-o arată mai bine decât oricine, providenţialul Conducător al Statului, D-l General Ion Antonescu, în *Cuvântul* său adresat sătenilor:

...„Dar, nu uitaţi că eu am luat Ţara de pe pragul morţii: Tronul sdruncinat, graniţele sdrobite, fraţii alungaţi din plaiurile strămoşeşti, Statul sărăcit, un an agricol rău şi primejdii nesfârşite în afară. Truda mea, nesfârşitul meu sbucium, a fost să opresc prăbuşirea de pe margenile prăpastiei, să apăr Neamul, să vă păzesc averea şi să asigur viitorul românesc în lumea nouă care va să vină"... („Universul", 3 Martie, 1941).

*

Ostaş român! În timp de un an, tu n'ai stat cu

brațele încrucișate, ci te-ai pregătit pentru ceasul cel mare al răfuelilor. Cu fiecare zi ce trecea, tu simțiai cum îți sporeau puterile, încrederea în tine, în destinul nației, precum și nădejdea în dreptatea lui Dumnezeu. Suferințele prin care ne-a trecut neamul, Golgota prin care a trecut nația, în loc să ne distrugă, dimpotrivă, ne-au întărit, ne-au curățit, ne-au unit mai mult, ne-au înfrățit, ne-au înălțat. Că în adevăr s'a petrecut o asemenea minune cu sufletul nației noastre, o mărturisește cu părintească sinceritate și măestrie, tot Conducătorul Statului în *Proclamația către Țară*, după fericitul rezultat al Plebiscitului din Martie 1941, când zice:

...„*Un popor se naște și trăește prin viforul de credință care suflă în piepturile și inimile celor de aceiași lege. Și moare atunci, când liniștea nepăsării sau nevolnicia a golit trupurile de orice vlagă și a secat sufletele de orice nădejde... Că azi, bate mai temeinic decât oricând, în toate viețile românești o singură inimă; că toate brațele se ridică într'o singură închinare cucernică la un singur altar și se pleacă vânjoase, gata de luptă și de muncă, pentru un singur țel: Patria.*

Ați arătat popoarelor prietene și mai ales celor dușmane, că o epocă de decădere și întristătoare umilire nu spulberă conștiința Românului cum veacurile de asuprire n'au putut-o frânge; că prăbușirile, frământările și durerile n'au aprins în noi făclia mută a resemnării, ci hotărîrea aprigă a dobândirii dreptului și dreptății. Că din suferință și încercări toarcem credințe noi, din loviri puteri nouă, iar din iscoada de neînțelegere, îndârjită convingere a unității noastre". („Universul", 13 Martie 1941).

*

Ostaş român! În aceste vremuri nenorocite, de pocăinţă şi curăţire sufletească şi de pregătire pentru ziua cea mare, ţi-ai săpat în inimă, ca pe o lespede, cuvintele lui Andrei Mureşanu, poetul redeşteptării noastre de la 1848:

„Şi că'n a noastre piepturi, păstrăm cu fală'n lume,
Triumfător în lupte, un nume de Traian".

„Murim mai bine'n luptă cu glorie deplină,
Decât să fim sclavi iarăşi în vechiul nost'pământ".

Prrecum ci cuvintele poetului St. O. Iosif din patrioticul marş: „La arme":

„La arme, cei de-un sânge şi de-o lege,
La arme pentru neam şi pentru rege!
Când patria ne chiamă sub drapel,
Datori sunt toţi copiii s'alerge,
Să-l apere, să moară pentru el!"

*

Şi, pentrucă tot începutul are şi un sfârşit, iată că, istorica zi de *Duminică 22 Iunie 1941*, prin declararea mobilizării, a pus capăt suferinţii şi umilinţii, la care ne-au supus duşmanii timp de un an de zile. Alături de Marele Reich German, ţara noastră a declarat războiu Rusiei Sovietice. Alături de glorioasele armate ale neînvinsului Cancelar Adolf Hitler, trupele noastre au trecut în zorii acelei zile frontiera dinspre Rusia, din nordul Bucovinei şi până la Marea Neagră. Cancelarul Marei Germanii punând oştile de pe acest front de răsărit sub comanda înţeleaptă a viteazului general Ion Antonescu, Conducătorul Sta-

tului Român, ne-a făcut o cinste, care se răsfrânge asupra țării întregi.

*

Iată, ostaș român, minunea cea mare a lui Dumnezeu! Cine a spus oare, că în vremea noastră nu se mai fac minuni? Dar, oare aceasta ce este?! Nu-i oare ea o curată minune? Firește, că da.

Și, te-am văzut, echipat de campanie, sburând la front ca un leu, ca să desrobești pământul Bucovinei, „Țara Fagilor", „Vesela Grădină", ca și pe cel al scumpei și mănoasei Basarabii. Cu nepotolită sete te-ai aruncat asupra dușmanului, ca să-i plătești polița din 27 Iunie 1940...

Ai pornit la luptă, ca un adevărat viteaz, ca să speli rușinea și pata ce-o puseră pe obrazul Nației, dușmanii de la răsărit. Te-ai aruncat asupra lor, ca un adevărat arhanghel desrobitor, ca să le arăți: *„că'n aste mâini mai curge un sânge de Roman"*.

Ostaș român! După lupte continui și năprasmice, numai după o lună de zile de la începutul războiului, comunicatul Nr. 6 al Marelui Cartier General din 25 Iulie, a adus țării vestea cea mare: „întregul pământ al Bucovinei și Basarabiei, de la munte până la Marea Neagră, a fost curățat de inamic"..

Prin sângele tău de mucenic al neamului, ca și prin cel al vitejilor ostași germani aliați, cu care te-ai înfrățit în luptă pentru totdeauna, pământul Bucovinei și Basarabiei a fost din nou desrobit, iar armatele rusești au fost învinse și alungate peste Nistru cu mari pierderi.

Ostaș român! In tot timpul luptelor, națiа în-

treagă te-a însoţit cu dragostea ei cea mai curată, cu cele mai sfinte rugi către Cerul Îndurărilor, pentru deplina izbândă a vitejiei tale. Ai arătat din nou lumii legendara vitejie strămoşească:

„Cum ar putea să moară vreunul, să se sfarme
Gigantica-i statură cioplită în granit,
Când, fără de pereche al vostru fapt de arme
În ochii omenirii întregi s'a oglindit"? [1])

*

Te-ai dovedit şi de data asta ostaş disciplinat, ostaş conştiincios, ostaş neînfricat, ostaş supus şi răbdător, ostaş îngăduitor, dar aspru şi necruţător la mânie, ostaş iubitor şi devotat până la jertfă faţă de Rege şi de Conducător, ostaş cu minte şi de drapel cinstitor, ostaş cald şi mult iubitor de Patrie, ostaş plin de credinţă şi de nădejde, ostaş cucernic închinător către Dumnezeu, care în ceasurile grele nu ne-a părăsit.

Ostaş român! Te-am văzut venind de pe front rănit şi când te-au dat jos din ambulanţă pe targă, la poarta spitalului. Te-am văzut făcând semnul sf. cruci, când te-au urcat în spital pe masa de operaţie.. Te-am văzut mândru de isprăvile tale, măsurat la cuvânt, cu gândul la cei de pe front, ca şi la cei de acasă, nelăudăros şi deplin încrezător în puterea neamului tău, în dreptatea sfântă a lui Dumnezeu, ca şi în victoria care trebuie să vină, ca un răsărit de soare. Te-am văzut cu faţa aspră şi cu palmele bătătorite de sapă, ca şi de trăgaciul armei... Mi-ai spus verde-când te-am în-

1) Mircea D. Rădolescu, „*Universul*", *10.8.1941.*

trebat, cum ai luptat: „Am tras în Bolşevici, săru' dreapta, cu sete, ca un păgân, că ta-a-are ne-au mai ruşinat az vară, în rătragere!".. Te-am văzut apoi în grădina spitalului, pe zi cu soare în halat, stând pe bancă de vorbă cu gospodina ta, care venise pe jos, cale de două poşte, cu plodeţul de Spiridon, cel numai de 8 luni, în braţe, ca să te vadă. In micuţul înfăşat în scutec de măcat, ţesut în casă, am văzut parcă crescând un pui de leu, căci:

„Din coasta Daciei şi-a Romei,
In veci s'or naşte pui de lei" ![1])

Ii istorisiai nevestei „tâmplări" de pe front, dar nu i le spuneai chiar aidoma, ca să n'o sperii şi, să nu i se strice „mana"... La despărţire, mi-ai zis: „Când mai dai pe la noi răniţii din spital, tare te rog, să-mi aduci şi nişte epistolii, că mie tare-mi place să citesc cărţi bisericeşti... Că, aici în spital stau degeaba, n'am ce face. Nici mâncarea, barem, n'o pot plăti !..."

*

Ostaş român fii mândru!

Căci, în acest sfânt războiu, nu lupţi numai pentru ţara ta, ci şi pentru înfrângerea bolşevismului, fără credinţă în Dumnezeu. Lupţi în cruciada împotriva barbariei bolşevismului, alături de glorioasa armată germană, alături de armata Cehoslovaciei, Finlandei şi a diviziilor de voluntari ale Ducelui Mussolini, Conducătorul Italiei şi al Romei eterne. Lupţi pentru o nouă şi dreaptă aşezare a Europei Noi de mâine. Lupţi pentru civilizaţie, lupţi pentru credinţă şi Cruce,

1) Ion Neniţescu: Eroi au fost.

lupți pentru creștinătate, lupți pentru Hristos! Tu știai lucrul acesta din *Chemarea către Țară* a Conducătorului Statului, care zicea: „*Români, vă chem la luptă, la lupta sfântă împotriva prăvălitorilor civilizației și Bisericii, ai dreptății și propriilor noastre drepturi. La lupta sfântă pentru neam și pentru Rege. La lupta mare și dreaptă pentru dreptatea viitorului omenesc*". Ca oarecând ostașii lui Ștefan cel Mare, atletul creștinității de la gurile Dunării, care a oprit puhoiul turcesc, care amenința și apusul creștin, la fel și tu azi, ostaș român, lupți ca un erou în cruciada împotriva barbariei bolșevismului, care a dărâmat bisericile, a distrus familia, a ridicat statuie lui Iuda și care urmărește alungarea lui Dumnezeu de pe pământ și întemeierea domniei lui Satan în raiul bolșevic! E în luptă dar, pe viață și pe moarte, Binele cu Răul. Iată dar, pentru ce lupți.

Ostaș român fii mândru!

Trecând Nistrul, ai desrobit și pe frații noștri Moldoveni din Republica Moldovenească, cari sunt în număr de peste 800.000 suflete.

Te apropii victorios de porțile Odesei și ale Kievului. În marșul tău victorios, alături de armatele aliate, te însoțește gândul și dragostea curată a unui neam întreg. Tu știi prea bine, ți-o spune inima, că biruința de pe urmă va fi pe deplin a celor ce luptă pentru cruce și pentru pacea cea adevărată, adusă în lume de Fiul lui Dumnezeu, de Domnul Hristos!

Ostaș român fii mândru!

Te însoțesc în luptă umbrele voinicilor arcași ai lui Ștefan cel Mare de la Hotin, Orhei, Soroca, Tighina și Cetatea Albă. Din glia

străbună, din mormintele de eroi ai neamului, căzuți la datorie, ascultă cum vin până la tine, puteri nevăzute, șoapte tainice de îmbărbătare...

Cu Dumnezeu tot înainte, căci izbânda deplină nu-i departe. Mereu „ține aproape", și ascultă orbește de comanda bravilor tăi comandanți.

Ostaș român fii mândru!

Glorioasele tale fapte de arme au trecut în istorie pentru totdeauna.

Prin vitejia ta fără seamăn ai binemeritat de la Patrie. Ea nu te va uita niciodată.

Privește peste întinderile bogate, de la munții înalți ai Bucovinei și până departe la Marea Neagră, din Banat și până la apele Nistrului și ale Dunării, că o nație întreagă se descopere cu respect și cu bucurie în fața ta! Ea îți strigă într'un singur glas: „In veci mărire ție, viteazule ostaș român!"

Slăvit să fie Domnul, care ne-a stat într'ajutor!

Neuitată în veci să fie pomenirea din neam în neam, a martirilor eroi, căzuți în războiul sfânt pentru Patrie, pentru Rege, pentru Conducător și pentru Legea lui Hristos!..

Iași, 1 Aug. 1941.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII - IAȘI -

NOTĂ. — „După ce un an de zile, împreună cu voi cu toți, „am stătut și ani plâns" durerea și rușinea adusă neamului și Țării noastre..." iată, „Domnul Puterilor" pe care necontenit—zi și noapte—L-am rugat ca să nu-și tindă până în sfârșit certarea Sa, „ne-a învrednicit să trăim zile..." (Nicodim Patriarhul României: „Cuvântul Bisericii pentru războiul sfânt". Buc. 1941).

		Lei B.
11.	In slujba steagului, Iaşi. 1925 . .	6.—
12.	In luptă cu adventiştii. Iaşi. 1925 . .	6.—
13.	Din faţa altarului. Iaşi. 1925 . .	40.—
14.	Din umbra satelor. Iaşi. 1926 . .	16.—
15.	Imnuri—Note—Impresii. Iaşi. 1926 .	40.—
16	George Enescu—Contribuţiuni la cunoaşterea vieţii sale, cu 16 clişee în text. Iaşi 1927.	40.—
17.	Un gest de solidaritate preoţească. Iaşi. 1927.	25.—
18	Cazanul cu rachiu, piesă în 3 acte, Mănăstirea Neamţu, 1918	15.—
19.	O vizită la M-rea Neamţu şi Secu. 1928.	10.—
20.	Păcatul furtului. Iaşi. 1929 . .	6.—
21.	Indemnuri pastorale. Iaşi. 1930 . .	12.—
22.	Pocăinţa unui ocnaş. M-rea Neamţu. 1931.	5.—
23.	Monografia parohiei Sf. Atanasie şi Kiril cu biserica filială „Vulpe" din Iaşi cu 25 figuri în text. Iaşi. 1934.	50.—
24.	Tainele bisericii ortodoxe — cu deosebirile dintre noi, catolici şi sectanţi. Iaşi. 1936.	20.—
25.	Cuvântări ocazionale. Iaşi. 1936 . .	32.—
26.	Mântuirea în biserica ortodoxă. Iaşi, 1936.	10.—
27.	Patriarh Dr. Miron Cristea. 1939 . .	6.—
28.	Prima vizită a I. P. S. Patriarh Nicodim la M-rea Neamţ, 1939 . . .	8.—
29.	Intre îndrăzneală şi blândeţe. Iaşi, 1940 .	10.—

In „Editura Românească G. Iliescu", Bucureşti, din Colecţia Basmelor Românilor, au apărut:

30.	Fata de împărat fără noroc. No. 1 . .	3.—
31.	Murăruş şi Zâna Zorilor. No. 2 . .	4.—
32.	Povestea proştilor. No. 3 . . .	4.—
33.	Ciocârtici finul lui Dumnezeu, No. 4—5 .	6.—
34.	Răpirea fetei de Împărat. No. 6, 7, 8 .	10.—

Didactice:

35. Istoria Sfântă a Vechiului și Noului Testament, pentru cl. I-a secundară. Iași. 1937. 70.—
36. Parabolele și învățămintele Domnului nostru Iisus Hristos, pentru cl. II-a secundară. Iași, 1937. . . . . 67.—
37. Istoria Bisericească Universală, pentru cl. III-a secundară. Iași, 1937 . . . 56.—
38. Istoria Bisericii Române pentru cl. IV-a secundară. Iași. 1935 . . . 72.—
39. Dogmele Bisericii creștine ortodoxe, pentru cl. V-a secundară. Iași. 1937 . . . 60.—
40. Morala Creștină, pentru cl. VI-a sec. Iași. 1937. 57.—
41. Apologetica pentru cl VII-a sec. Iași. 1938. 44.—
42. Apologetica pentru cl. VIII-a sec. Iași. 1938 40.—
43. Religie pentru cl. I-a Liceele și Gimnaziile Comerciale băieți și fete. Iași. 1938 . 33.—
44. Religie pt cl. II-a Liceele și Gimnaziile comerciale băieți și fete. Iași. 1938 . . 44.—
45. Religie pentru cl. I-a Liceele și Gimnaziile Industriale băieți. Iași. 1938 . . 45.—
46. Religie pentru cl. II-a Liceele și Gimnaziile Industriale băieți. Iași. 1938 . . 48.—
47. Religie pentru cl. I Liceu și Gimnaziu Ind. Fete. 1939 . . . . . 46.—
48. Religie pentru cl II Liceu și Gimnaziu Ind. Fete. 1939 . . . . . 52.—

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY